

[Risgaard Knudsen]

min opfattelse var intetsigende. Det er kun få minutter siden, at vi hørte – og jeg noterede mig, at statsministeren var til stede i salen – at udenrigsministeren over for Folketinget præciserede, at han var enig med Venstres formand i den af denne fremsatte udtalelse om de 300.000.

Derfor må jeg spørge statsministeren: Hvilke konsekvenser kan det få, at udenrigsministeren er enig med Venstres formand, men tilsyneladende ikke enig med statsministeren?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først sige til fru Pia Kjærsgaard, at efter regeringens opfattelse er det naturligtvis ikke realistisk, som jeg forstår at Fremskridtspartiet ønsker: at man uden videre skulle afskedige 300.000 offentligt ansatte medarbejdere. Det har udenrigsministeren heller ikke i dag her i salen givet udtryk for var hans synspunkt. Så vi er ganske enige.

Jeg kan også tiltræde udenrigsministerens udtalelser under forrige spørgsmål, hvor udenrigsministeren siger, at det, det drejer sig om, først og fremmest er, at vi, samtidig med at vi rationaliserer og moderniserer den offentlige sektor, fører en økonomisk politik, som giver mulighed for vækst i den private sektor. Men det er jo også netop det, der er sket i de sidste fire-fem år. Vi har ført en økonomisk politik, som har givet op mod 200.000 nye job i vore private virksomheder. Det er den kurs, som især skal fortsættes, således at vi gennem den metode får en bedre balance mellem den private og den offentlige sektor.

Til hr. Jørgen Tved vil jeg blot sige, at der findes få lande på den vestlige eller den østlige del af kloden, som har så få værnepligtige, befalingsmænd og officerer i deres forsvar som Danmark. Her er Danmark sandelig et eksempel for andre. Hvis andre ville nedruste til det danske niveau, tør jeg nok sige, at de samlede rustningsomkostninger i vores del af verden vil falde dramatisk.

Over for hr. Risgaard Knudsen må jeg henvise til det, jeg netop sagde før. Regeringen har den opfattelse, at vi, samtidig med at vi gør alt, hvad der er muligt, for at undgå vækst i antallet af offentligt ansatte, skal gøre alt, hvad der er muligt, for at tilstræbe vækst i den private sektor.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg må klart opfatte det som uenighed imellem statsministeren og udenrigsministeren, når udenrigsministeren lige har givet mig ret og statsministeren giver mig uret. Men jeg kan være enig med statsministeren i, at der skal ske en forflyttelse fra den offentlige sektor til den private. Det er ikke blot afskedigelser, vi taler om. Det er klart, at der skal ske en privatisering på visse områder, som statsministeren i øvrigt i 1982 også selv har været inde på det, og endelig er der jo også forskel på, om vi taler om socialsektoren eller om skatteadministrationen. Jeg kan anbefale, at det bliver i den sidste, det sker.

Jørgen Tved (FK):

Jeg har forstået på statsministeren, at han er meget indstillet på nordisk samarbejde, og at vi skal sammenligne os med nordiske lande i øvrigt. Derfor vil jeg gerne spørge – når statsministeren mener, at vi skal sammenligne med hensyn til ansatte inden for krigsvæsenet – om ikke det ville være rimeligt, at vi kom ned på samme niveau som Island.

Risgaard Knudsen (S):

Statsministerens svar anser jeg ikke for et svar på det, jeg spurgte om. Men når jeg ikke fik et svar fra statsministeren på det, jeg spurgte om, er jeg selvfølgelig ikke uden forståelse for, at det kan skyldes den aktuelle politiske situation, og derfor skal jeg afholde mig fra at stille tillægsspørgsmål i forbindelse med statsministerens intetsigende svar.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hele udgangspunktet for den uhyre interessante drøftelse, som nu pågår her i salen, er forkert. Udenrigsministeren har ikke sagt, som fru Pia Kjærsgaard har postuleret: at man snildt kan afskedige 300.000 i den offentlige sektor. Sådan er det. Der foreligger heller ikke i denne sag nogen som helst uenighed mellem udenrigsministerens og min opfattelse.

Lad mig sige til hr. Jørgen Tved, at skal vi sammenligne med nordiske lande, når vi taler om forsvarets bemanning og udgifter, er det vist mest naturligt at sammenligne med enten NATO-landet Norge eller det neutrale Sverige, og det er en ubestridelig kendsgerning, at både Norge og Sverige afholder forsvarsudgifter pr. indbygger, som hvert år er væsentlig højere end det danske niveau.